

Sygn. akt IV Ka 124/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka
Protokolant:	Marta Synowiec

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2016 r.

sprawy **E. D.**

córki A. i A. z domu W. (...)r. w K. z art. 178a § 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżoną

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 14 grudnia 2015 r. sygnatura akt II K 112/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 124/16

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Bystrzycy Kłodzkiej wniósł akt oskarżenia przeciwko E. D. oskarżając ją o to, że:

w dniu 27 grudnia 2013 roku w T., woj. (...), kierowała w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 2,43 promila alkoholu we krwi, mimo uprzedniego prawomocnego skazania wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 27 czerwca 2012r. sygn. akt IIK 318/12 za czyn z art. 178a§1 kk,

to jest o czyn z art. 178a§4 kk.

Wyrokiem z dnia 14 grudnia 2015 roku (sygnatura akt II K 112/15) Sąd Rejonowy w Kłodzku:

I. Oskarżoną E. D. uznał za winną tego, że w dniu 27 grudnia 2013 roku w T., woj. (...), kierowała w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 2,43 promila alkoholu we krwi, to jest za winną popełnienia czynu z art. 178a§1 kk i za czyn ten na podstawie art. 178a§1 kk wymierzył jej karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69§1 i 2 kk w zw. z art. 70§1 pkt 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4§1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej w pkt I wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 (dwóch) lat próby;

III. na podstawie art. 42§2 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 18 maja 2015 r. w zw. z art. 4§1 kk orzekł wobec oskarżonej zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat;

IV. na podstawie art. 71§1 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4§1 kk orzekł wobec oskarżonej karę 30 (trzydziestu) stawek dziennych grzywny, przyjmując, iż jedna stawka dzienna wynosi 10 (dziesięć) złotych;

V. na podstawie art. 624§1 kpk zwolnił oskarżoną w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania zaliczając na rachunek tegoż Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła oskarżona E. D., zaskarżając wyrok w całości, podnosząc, iż wszystkie fakty w toku procesu zostały przeinaczone, na niekorzyść oskarżonej, np. droga na której doszło do zatrzymania jest drogą prostopadłą do drogi głównej, a nie równoległą, podnosząc, iż określenie godziny w której doszło do zdarzenia ma istotne znaczenie, zauważając ponadto, iż miało to miejsce w dniu 27 grudnia 2013 roku. W toku prowadzonego postępowania na rozprawę nie stawiał się funkcjonariusz policji przedstawiając zwolnienie lekarskie, stwierdzając nadto, iż od początku działania interweniujących funkcjonariuszy policji „były niezgodne z prawem”. Podnosząc wskazane zarzuty jak można wywodzić z apelacji domagała się uniewinnienia.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja nie jest zasadna.

Sąd I instancji rozpoznając niniejszą sprawę w sposób rzetelny, wnikliwy oraz wszechstronny rozważył zgromadzone dowody jak również ujawnione na rozprawie okoliczności i na ich podstawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych oraz należycie wykazał sprawstwo i winę oskarżonej E. D. odnośnie przestępstwa z art. 178a § 1 kk. Przeprowadzona w sposób swobodny ocena materiału dowodowego jest oceną bezstronną, zgodną tak z zasadami wiedzy jak również doświadczenia życiowego oraz prawidłowego rozumowania i nie zawiera błędów faktycznych czy też logicznych. Swoje stanowisko sąd orzekający zaprezentował w przekonującym pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Przedstawiona w apelacji przez oskarżoną argumentacja nie jest przekonująca skoro w świetle zgromadzonych w sprawie niniejszej i prawidłowo ocenionych dowodów nie budzi wątpliwości ustalenie, iż samochód osobowy marki O. (...) o nr rej. (...) w czasie zaistniałego zdarzenia znajdował się w ruchu lądowym. Zwrócić należy uwagę, iż z zeznań świadków funkcjonariuszy policji N. R. i D. M. wynika, iż po przybyciu na miejsce, w związku z otrzymanym zgłoszeniem dotyczącym nietrzeźwego kierującego (według zgłoszenia miało to być obok posesji oznaczonej nr (...)) wymienieni funkcjonariusze zauważyli światła, przemieszczającego się drogą gruntową pojazdu. Podnoszone w apelacji dywagacje odnoszące się do kwestii czy droga na której doszło do zatrzymania oskarżonej jest drogą prostopadłą do drogi głównej czy też równoległą do drogi głównej w sprawie niniejszej nie mają znaczenia dla kwestii odpowiedzialności oskarżonej. Jak podał w swoich zeznaniach D. M. „gdy dojechaliśmy na miejsce zauważyliśmy, że auto wycofało z lewej strony tyłem na drogę gruntową. Widząc to wjechałem na tą drogę na wprost. Światłami świeciliśmy wprost na kierowcę. Kierujący odbił auto w prawo i zaczął jechać prosto po tej drodze. Ruszyłem radiowozem oznakowanym za tym pojazdem, auto przejechało 10-15 metrów i zatrzymało się. Od strony kierowcy wysiadła oskarżona, to jest pani która siedzi na ławie oskarżonych, która rozpoznaję” (k. 133). Z zaprezentowanych przez świadków relacji wynika, iż w czasie podjętej na miejscu zdarzenia interwencji widzieli poruszający się samochód przy czym nadmienić należy, iż w pojeździe tym jak konsekwentnie i spójnie wskazywali N. R. i D. M. nikt inny poza oskarżoną nie przebywał. Złożone przez wymienionych świadków zeznania sąd rejonowy rzetelnie przeanalizował w

powiązaniu z innymi zgromadzonymi dowodami, zauważając przy tym, iż funkcjonariusze policji pozostawali osobami obcymi dla oskarżonej i nie mieli żadnego powodu do jej pomawiania (w czasie zaistniałego zdarzenia wykonywali jedynie swoje obowiązki służbowe) oraz zasadnie uznał zeznania te za wiarygodne.

Odnosnie kwestionowanego przez oskarżoną statusu drogi, po której poruszała się pojazdem zwrócić należy także uwagę, iż z treści pisma z dnia 22 czerwca 2015 roku dotyczącego drogi w pobliżu posesji nr (...) położonej w T. – podpisanego przez Burmistrza L. - wynika zaś, iż droga w sąsiedztwie zabudowań nr (...) oznaczona w ewidencji gruntów numerem działki działki (...), której gmina jest właścicielem, stanowi drogę wewnętrzną ogólnie dostępną, dojazdową do gruntów rolnych i leśnych oraz do zabudowań i gospodarstw rolnych. Przedmiotowa droga jest drogą o nawierzchni gruntowej.

Znamieniem przestępstwa z art. 178a § 1 kk jest m. in. prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości „w ruchu lądowym”. Pojęcie „ruchu lądowego” obejmuje swoim zakresem nie tylko drogi publiczne i strefy zamieszkania ale wszystkie miejsca ogólnie dostępne, na których odbywa się rzeczywisty ruch pojazdów, a więc również drogi wewnętrzne (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 maja 2008 roku IV KK 29/08). Odpowiedzialności na podstawie art. 178a § 1 kk podlega ten kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, stosownie natomiast do treści art. 115 § 16 kk stan nietrzeźwości w rozumieniu tego kodeksu zachodzi, gdy: 1) zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub 2) zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Odnosząc się do zarzutów apelacji nie sposób ponadto nie zauważyć, iż w próbkach krwi pobranych od oskarżonej E. D. w dniu 27 grudnia 2013 roku stwierdzono zawartość: w próbce (...) - (...) – 1,9 ‰ alkoholu etylowego, zaś w próbce (...) - (...) – 1,7 ‰ alkoholu etylowego. Z wydanej przez lekarza sądowego A. P. opinii wynika, iż w czasie pobierania krwi na zawartość alkoholu E. D. znajdowała się w fazie eliminacji alkoholu z krwi. Na podstawie przeprowadzonego badania retrospektywnego stwierdzono, że zawartość alkoholu we krwi w dniu 27.12.2013 roku w czasie zatrzymania u E. D. wynosiła 2,43 ‰ alkoholu. Sporządzona w sprawie przez A. P. opinia jest pełna, jasna i pozbawiona sprzeczności oraz spełnia wymogi art. 200 kpk, a zatem nie sposób ją kwestionować.

Mając na uwadze powyższe sąd rejonowy zasadnie uznał, iż oskarżona swoim zachowaniem w dniu 27.12.2013 roku wypełniła znamiona czynu z art. 178a § 1 kk.

Z tych też wszystkich względów orzeczono jak w wyroku (art.437§1 kpk), bowiem także orzeczona kara i środek karny nie rażą surowością.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 624§1 kpk zwalniając oskarżoną od ponoszenia tych kosztów zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.